

## Kedves Testvérek!

Istent soha senki nem látta, Jézus kinyilatkoztatta számunkra, elsősorban az által, hogy eljött közénk. Nem elsősorban az által, hogy tanított, vagy mit mondott, hanem az által, hogy közénk jött, megtestesült. Ha meg akarjuk tudni, ki Isten, érdemes Jézusra néznünk. Jézus személyén keresztül juthatunk el oda, hogy egészen pontosan mondhassuk azt, hogy „Akkor már értem, és érzem, és rácsodálkoztam, és megsejtettem, hogy ki Isten.” János evangéliumának a legelejét hallottuk, és micsoda drámai felütés ez, hogy arról beszél az apostol és evangélista, hogy az övéi közé jött, és nem ismerték föl. Azok közé jött, akik fölismerhették volna. Mert hiszen kik közé jött? Többek között mondhatjuk azt, hogy vallásos zsidó emberek közé, a hívő emberek közé, a Megváltót váró emberek közé, az istentiszteletet gyakorló emberek közé jött, és nem ismerték föl azt a valakit, akit vártak, és akire hivatkoztak. Ha ezt egyetlen mondatba akarnám sűríteni, azt mondanám: Istenre hivatkozva nem fogadták be Istent. Istenhez imádkozva nem fedezték föl, hogy Isten az, aki eljött közénk.

Mit jelenthez ez a számunkra, hogy azok a tényezők, amelyek a kétezer évvel ezelőtt élő Istenre hivatkozó emberre jellemzőek voltak, aminek az lett a következménye, hogy hiába érkezett meg Isten, nem fogadták be, ezek a tényezők ma is fönállnak. Ezek a tényezők a mi esetünkben és személyünkön vonatkozóan is fönállnak. Tehát azokról a tényezőkről szeretnék beszélni, amelyek a ma emberének a realitásához tartoznak, és amelyek megnehezítik számunkra, hogy Istent befogadjuk. Arról szeretnék beszélni, hogy miért nehéz nekünk Istent fölismerni, miközben megvannak az Istenről alkotott képzeink, és foglmaink, és esetleg meggyőződésünk, sőt, az Istenre vonatkozó magatartásunk is.

Az Istenre vonatkozó képzeinket nagyon átszínezi a szüleinkkel való kapcsolatnak mindenféle tapasztalata és élménye. Miután a szüleink nem voltak tökéletesek, és most sem tökéletesek, mint ahogy mi szülőként szintén nem vagyunk tökéletesek. A kicsi gyermek, ahogy kialakul számára a képze annak, hogy ki és milyen is Isten, ebbe bele fog kerülni nagyon sok tapasztalat apuról és anyuról, nagyiról és nagytatáról. Tehát az első nehézségünk, hogy természetesen az Istenről alkotott képzeinkben is szerepet játszik a szüleinkhez való kapcsolódásunk és tapasztalataink, és máris ez meg fogja nehezíteni azt, hogy Istent fölismerjük, mert sokszor Isten meg nem pont olyan, mint apa volt, vagy anya, miközben apát és anyát jó esetben szeretjük.

Nem csak a szüleinkről alkotott élményeink és képzeink befolyásolják az istenképzetet, hanem befolyásolják a számunkra fontos személyek, akik túlmutatnak a szüleinken, és a velük kapcsolatos tapasztalataink. Amikor serdülő voltam, és az a korszak, amikor hát szeretjük valahogy a példaképeket, vagy valahogy fontosak lesznek személyek, akiket akár még „isteníteni” is szeretünk, aközben a számomra serdülőkorban a példaképek mind vallásosak voltak. Ez tulajdonképpen nekem föl sem tűnt. Ha valamilyen szerettem volna lenni, hát

mondjuk olyan, mint Albert Schweitzer, vagy olyan, mint Mahatma Gandhi, vagy mint Martin Luther King, és nyilván folytathatnám a sort. Sokkal később tudatosult bennem, de érdekes, én kaptam vallásos nevelést, és mégis ezek a számomra fontos személyek, akik lehet, hogy nem is olyan értelemben fontos személyek, hogy személyes kapcsolatban lettem volna velük, de mégis fontossá váltak az életemben, egytől egyig hívő emberek voltak, de ők sem voltak tökéletesek. Ezért, miközben ők bekerülnek abba a világba, hogy milyen is lehet akkor Isten, a tökéletlenségeik is bekerülnek, miközben esetleg egészen példamutatók és rendkívüliek, és joggal hivatkoznak Istenre, mert valóban hívő emberek.

Ami megnehezíti az életünket, hogy fölismerjük Istent, miközben esetleg Istenre hivatkozunk? Az, hogy az életünk során senki sem kapta pontosan azt, amire szükségünk lett volna. Ezért mindegyikünknek vannak, hiányokból fakadó vágyaik. Azt figyelhetjük meg nagyon sokan, a vágyaik és a hiányaik köré építik az Istenről alkotott képzeiteket. Isten számukra az a valaki, aki után vágyakoztak. De Isten nem pont az a valaki, aki egybeesik az összes hiánnyal és beteljesületlen vágyammal, és azok megadásával. Ezért akik jószándékúan, de a vágyaik köré szervezték a képzeiteket, sokszor tudattalanul, azt mondván, hogy „Isten akkor nyilván az a valaki, aki majd a vágyaimat betölti. Isten akkor nyilván az a valaki, aki megadja nekem mindazt, ami nekem annyira hiányzik, vagy amire annyira sóvárgok.” Amikor Isten azt nem adja meg, akkor történik egy csalódás.

Természetesen több- és kevesebb mértékben megsérültünk, és a szívünk nem csak egészséges, hanem sebzett és sérült is, és nagyon sokszor azt tapasztalhatjuk, hogy a sérült rész köré szerveződnek a képzeink Istenről. Így alakulhat ki egyébként nagyon sok negatív képzet Istenről, és ezek a negatív képzetek nagyon világosan összefüggésben vannak a saját sebeinkkel, sérüléseinkkel, múlt béli rossz tapasztalatainkkal. Amikor ez történik, nézzétek el nekem, hogy újból és újból hangsúlyozom ezt, hogy amikor a sérültségemből kiindulva próbálok Istennel valahogy valamit kezdeni, vagy befogadni, hát nem egyszer az történik, amit minden nap hallok, hogy valaki éppen a nehézségekben a következőt mondja: „Isten nem szól hozzám, nem törődik velem, hallgat.”

Honnan tudhatjuk, hogy befogadtuk Istent, hogy befogadtuk Jézust és a Szentlelket? Nekünk Istent nem elméletben szükséges elfogadnunk. Mert elfogadni egy gondolatot is lehet, meg másik ember véleményét. Amikor valakit befogadok, az azt jelenti, hogy ő alakítani fogja az életemet és a személyiségemet. Ha valakit befogadok, nem lehetek többé az az ember, aki voltam. Ezért onnan tudhatjuk, hogy befogadtuk Jézust, hogy a magunk módján, egy picit, néha-néha egy-egy csodás pillanatban még hasonlítunk is hozzá. Ezért az a személy, aki szeretné befogadni Istent, nem csak törekszik arra, hogy „A magam módján, ahogy nekem ez megy, a saját gyarlóságommal, adottságaimmal, hadd legyenek hasonló Jézushoz!”, hanem ez néha, mint ahogy a mai evangélium szól erről, világossággal föl is ragyog. Amen.